

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Ing. A. J.**
bytem X
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
advokátkou se sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **O. p., s.r.o.**
sídlem O. 18, X O.
zastoupena Mgr. Františkem Korbelem
advokátem sídlem kanceláře Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2022, č. j. KUOK 94418/2022, ve věci
společného řízení o změně stavby před dokončením,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl pro nepřipustnost odvolání žalobce proti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 4. 2020, č. j. MÚSP 40366/2020, jímž stavební úřad ve společném řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, schválil záměr s názvem *Výrobní objekt – změna stavby před dokončením č. 1, projekt pod názvem „P. s. X“*.

2. Žalobce v podání ze dne 29. 3. 2022, nazvaném jako *„Žádost o zařazení opomenutého účastníka mezi účastníky řízení“*, jež žalovaný podle obsahu posoudil jako odvolání, tvrdil, že stavebník v žádosti zásadním způsobem změnil technologické požadavky oproti územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, přičemž tyto změny se negativně dotýkají jeho vlastnického práva k nemovitosti č. p. X v k. ú. K. v podobě enormního nárůstu hluku způsobeného spuštěním p. s. X do zkušebního provozu. Žalobce uvedl, že v projektové dokumentaci (k povolené změně stavby) jsou *„velmi závažné změny, které zásadním způsobem negativně ovlivní hlukové emise dopadající na chráněné prostory bydlení v K.“*
3. Žalovaný označil v napadeném rozhodnutí žalobce za potenciálního opomenutého účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a posuzoval přípustnost jeho odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu (dle kterého odvolání může podat pouze účastník řízení), tj. zabýval se tím, zda vlastnické právo žalobce k pozemkům a stavbám na nich mohlo být změnou stavby přímo dotčeno [jak pro účastenství ve společném územním a stavebním řízení vyžaduje u osoby s věcným právem k sousední stavbě či pozemku, kterou byl žalobce shledán, § 94k písm. e)] a dospěl k závěru, že nemohlo. Žalovaný uvedl, že *„konstrukční řešení jednotlivých stavebních objektů se prakticky žádným způsobem nezměnilo“* a že v daném řízení šlo toliko o povolení změn stavby *„ve velikosti a tvaru objektů a jednotlivých prostorů v nich (...) přičemž nedochází k rozšiřování výroby nebo umísťování nových strojů (...) tudíž nelze předpokládat, že by v důsledku výše uvedené změny stavby mohlo dojít k navýšení hluku vlivem provozu p. s. (...) ani nedojde k navýšení intenzity dopravy.“* Žalobce tedy dle žalovaného nebyl vlivem předmětné změny přímo dotčen na svém vlastnickém právu k pozemkům a stavbám ani omezen v jejich běžném užívání vlivem jejího provádění, čímž nebyl § 94k písm. e) stavebního zákona naplněn.
4. Žalobce žalobou požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného. Jeho nezákonnost spatřoval v nesprávném závěru žalovaného o tom, že mu nenáleželo postavení účastníka předmětného řízení pro absenci přímého dotčení vlastnického práva. V žalobě argumentoval konkrétními změnami dotčené stavby oproti dokumentaci EIA, územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, majícími za následek zvýšení hlukových imisí.
5. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné a stejně tak osoba zúčastněná na řízení, která argumentovala splněním požadavků aktualizace hlukové studie pro změnu stavby před dokončením a vymezovala se proti tvrzením žalobce o zhoršení imisí hluku.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle podané žaloby a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne*.
8. Podle § 84 odst. 1 správního řádu *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání*

rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.

9. Podle § 27 odst. 1 správního řádu účastníky řízení jsou a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.
10. Podle odst. 2 téhož ustanovení účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
11. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona účastníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
12. Žalobce svým podáním ze dne 29. 3. 2022 usiloval o dodatečné zařazení mezi účastníky řízení a v té souvislosti zcela obecně argumentoval o přímém dotčení svého vlastnického práva hlukem. Žalovaný v míře konkrétnosti odpovídající žalobcovu tvrzení vyhodnotil otázku přímého dotčení žalobce na právech a dospěl k negativnímu závěru, na jehož základě podané odvolání vyhodnotil jako nepřipustné a z toho důvodu jej zamítl.
13. Výše citovaný § 92 odst. 1 správního řádu obsahuje dva důvody pro zamítnutí odvolání, a sice opožděnost a nepřipustnost. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že výrok o zamítnutí žalobcova odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu je správný, byť mělo být toto odvolání zamítnuto z důvodu opožděnosti.
14. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí totiž jako východisko svého rozhodnutí nesprávně označil žalobce za potenciálního opomenutého hlavního účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, přestože žalobce s ohledem na skutečnost zakládající jeho potenciální účastenství v řízení (dotčení práv k sousední nemovitosti) ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona, mohl být dle konstantní judikatury nanejvýš opomenutým vedlejším účastníkem daného řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (např. rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2021, č. j. As 205/2020 – 32, bod 27). Z obsahu napadeného rozhodnutí je přitom zcela zřejmé, že k tomuto omylu žalovaného zřetelně došlo v důsledku předchozího vystupování žalobce v řízení z titulu starosty obce Olšany za tuto obec, jež skutečně byla tzv. hlavním účastníkem řízení dle § 27 odst. 1 správního řízení a jež dne 20. 5. 2020 podala proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které však následně vzala dne 27. 5. 2020 zpět. Podání ze dne 29. 3. 2022 však učinil žalobce jako fyzická osoba hájící vlastní zájmy, nikoli jako statutární orgán obce Olšany.
15. Nesprávnost závěru o možném postavení žalobce jako potenciálního hlavního účastníka předmětného společného řízení se pak nevyhnutelně promítá do posouzení včasnosti žalobcem podaného odvolání ve smyslu výše citovaného § 84 odst. 1 správního řádu, podle něhož může opomenutý účastník řízení podat odvolání nejpozději do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil, přičemž zmeškání úkonu nelze prominout. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že posledním účastníkem, jemuž stavební úřad byl oznámil předmětné společné povolení ze dne 9. 4. 2020, byla Obec B., již bylo toto rozhodnutí doručeno dne 11. 5. 2020. Žalobce ale podal odvolání až dne 30. 3. 2022, tj. téměř dva roky po marném uplynutí roční lhůty dle

uvedeného ustanovení. Jednalo se tak o zcela zjevně opožděné odvolání potenciálního opomenutého vedlejšího účastníka řízení.

16. Krajský soud ve snaze vyhnout se vydání překvapivého rozhodnutí seznámil účastníky přípisem ze dne 18. 5. 2023 s předběžným právním posouzením věci. Žalobce v reakci k tomuto přípisu zdůraznil, že § 84 správního řádu dopadá jen na účastníka řízení, kterému správní orgán opomněl zaslat správní rozhodnutí. Žalobci však postavení účastníka řízení nebylo přiznáno. Uvedl, že odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 4. 2020 nepodal, jeho cílem bylo pouze stát se účastníkem řízení z důvodu, aby stavební záměr nebyl zkolaudován dříve, než splní podmínky dokumentace EIA.
17. K této námitce krajský soud uvádí, že se žalobce mylí, dovozuje-li, že § 84 správního řádu dopadá pouze na účastníka, kterému správní orgán pouze opomněl toliko zaslat rozhodnutí. Dle konstantní judikatury správních soudů dané ustanovení dopadá nejen na případy, kdy správní orgán navzdory tomu, že s nějakou osobou jedná jako s účastníkem, následně této osobě nezašle rozhodnutí ve věci, nýbrž i na „zcela“ opomenutého účastníka, tedy potenciálního účastníka, který o správním řízení vůbec nevěděl a neparticipoval na něm (např. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, či ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 As 435/2021-43). Pro úplnost pak krajský soud dodává, že i argumentace žalobce, že nikdy nepodal odvolání, je lichá, neboť žalovaný zcela správně s ohledem na obsah žalobcova podání ze dne 29. 3. 2022 toto vyhodnotil jako odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Ostatně, přihlásí-li se osoba, která se považuje za opomenutého účastníka řízení až poté, co je již ve věci vydáno rozhodnutí prvoinstančním orgánem, nelze již o jejím účastenství vydávat usnesení dle § 28 správního řádu, nýbrž je namístě, aby tuto skutečnost posoudil právě odvolací orgán v rámci posuzování přípustnosti odvolání (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2017, č. j. 4 As 155/2016-44).
18. Ani pokud by tedy žalovaný pochybil v otázce, zda žalobci náleželo postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, nejednalo by se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání, jímž bylo zcela správně jeho zamítnutí podle § 92 odst. 1 správního řádu. Pokud by žalovaný vyhodnotil správně možné potenciální postavení žalobce v daném řízení a předně se věnoval otázce včasnosti podaného odvolání, nemohl by než odvolání zamítnout dle téhož ustanovení, toliko s tím, že výrok rozhodnutí by byl odůvodněn druhým v něm zmíněným důvodem (opožděností). V takovém případě by se z pohledu soudu jednalo o zbytečný formalismus zatěžující účastníky řízení další časovou a ekonomickou nákladností správního řízení, přistoupil-li by ke zrušení napadeného rozhodnutí (shodně postupoval v obdobné situaci např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 9. 2019, č. j. 5 A 55/2018-43), jehož výsledek by byl po novém projednání věci žalovaným nevyhnutně týž.
19. Krajský soud se proto nezabýval správností posouzení dotčení žalobcových práv k sousední nemovitosti schválenou změnou stavby. Veřejné subjektivní právo žalobce být účastníkem správního řízení nemohlo být v nyní projednávaném případě dotčeno, neboť žalobce se účastenství v řízení domáhal příliš pozdě, tj. po uplynutí zákonem předvídané roční lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout. Účastníkem řízení se žalobce za panujícího skutkového stavu nemohl stát v žádném případě.
20. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
22. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 21. září 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu